

**ΘΟΔΩΡΗΣ
ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ**

**ΚΑΒΑΦΙΚΟΙ
ΦΟΝΟΙ**

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Καβαφικοί φόντοι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Θοδωρής Παπαθεοδώρου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Γιώργος Παζάλος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμιάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Θοδωρής Παπαθεοδώρου, 2012
© Φωτογραφίας εξωφύλλου:
Alexandre Cappellari/Millennium Images/Apeiron Photos
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2012, 3.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-982-1

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομυχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoioi Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΘΟΔΩΡΗΣ
ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΚΑΒΑΦΙΚΟΙ
ΦΟΝΟΙ

CRIME

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΘΟΔΩΡΗ ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Ενηλίκων

- Το αστρολούλουδο του Βοσπόρου* (Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2004)
Οι εφτά ουρανοί της ευτυχίας (Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2006)
Μάγισσες φέρτε βότανα (Εκδ. ΛΙΒΑΝΗ, 2006)
Με λένε Μαίρη κι είμαι καλά... (Εκδ. ΛΙΒΑΝΗ, 2007)
Σαν ταξιδιάρικα πουλιά (Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2008)
Πιο πέρα κι απ' τα σύννεφα (Εκδ. ΛΙΒΑΝΗ, 2008)
Οι κόρες της λησμονιάς (Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2009)
Οι μάνες της άδειας αγκαλιάς (Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2010)
Έρως 13 (Συλλογικό, *Διηγήματα*, Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2011)
Τα δάκρυα των αγγέλων (Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2011)
Οι καιροί της μνήμης (Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2011)
Το τέλος του μικρού μας τσίρκου (Αθήνα, 2011)

Για παιδιά

- Τα κουλουβάχατα της Ιστορίας: Η χαμένη σφραγίδα του αυτοκράτορα Ιουστινιανού* (Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2007)
Ο μικρούλης Αϊ-Βασίλης τα έβλεπε όλα άσπρα...
(Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2005)
Ο μικρούλης Αϊ-Βασίλης έχασε την Άλφα-Βήτα...
(Εκδ. ΨΥΧΟΓΙΟΣ, 2005)

Μια υπόθεση για τον ντετέκτιβ Νίκο Μάντη
και τον καθηγητή Ξενοφώντα Δαρείο

ΠΡΟΟΙΜΙΟ

Είχε υγρασία και ζέστη αποπνικτική. Μέρες τώρα φυσούσε νοτιάς απ' τη μεριά της θάλασσας κι έπνιγε τον ορίζοντα, τον βουτούσε μέσα σε μια γαλακτερή αχλή, που όσο προχωρούσε η μέρα γινόταν κιτρινωπή σαν το χρώμα που έχουν τα δέρματα των νεαρών βεδουίνων προτού τα αργάσει ο ήλιος. Η δικιά της επιδερμίδα, η φροντισμένη σχολαστικά στην πρώιμη και ύστερη νεότητά της, ροκανισμένη απ' τη φθορά του χρόνου, είχε πάρει τις σακατεμένες όψεις των βράχων της ερήμου που χαρακώνονται από τις αλλαγές της θερμοκρασίας στα γυρίσματα της μέρας και της νύχτας.

Κάτι τέτοιες υγρές μέρες, το αποστεωμένο σαρκίο της ιδρώνε αναδίνοντας το διαπεραστικό άρωμα του ρόδου της Δαμασκού. Απαρεγγλίτως κάθε πρωί, η κυρία έπαιρνε το μπάνιο της σε ένα μείγμα από χλιαρό νερό ανακατεμένο με αιθέριο έλαιο τριαντάφυλλων, το οποίο ετοίμαζε η ψυχοκόρη της με ιδιαίτερη φροντίδα. Ήταν μια ηδονική συνήθεια που διατηρούσε με προσήλωση αρχαίας ιέρειας, από τους καιρούς όπου ο έρωτας την επισκεπτόταν πιο τακτικά κι απ' τις ανοξιιάτικες βροχές που έφερνε η Μεσόγειος στην Αλεξάνδρεια. Έτσι, βαλσαμωμένη θαρρείς από το στιβαρό άρωμα, παράδινε την ψυχή της στις ηδονές της μνήμης.

Το απόγευμα κλεινόταν στο μικρό κόκκινο σαλόνι της βίλας της, καθόταν νωχελικά στην εβένινη πολυθρόνα της και χάζευε ολομόναχη κι αφοσιωμένη τη μορφή του γερο-ποιητή με τις δεκάδες όψεις και τη μία και μοναδική εμφάνιση που γέμιζε

ολόκληρη την επιφάνεια των πορφυρών τοίχων. Γαμψή μύτη, μικρά στρογγυλά γυαλιά, αλλού συρμάτινα, αλλού κοκάλινα, μαύρα μάτια με θλίψη κι απορία γεμάτα, μα πάνω απ' όλα με στοχασμό, τον ειρωνικό στοχασμό που ήταν το πιο γοητευτικό χαρακτηριστικό του Κωνσταντίνου Καβάφη. Κάποτε, στην Αλεξάνδρεια, αυτά τα μαύρα μελαγχολικά μάτια του τη μέρα ατένιζαν τους λαμπρούς αιώνες της πόλης και τις νύχτες συναντούσαν τις έκνομες ηδονές στα χαμαιτυπεία και στα αρσενικά πορνεία της αραβικής συνοικίας. Κάτι τέτοια απογεύματα η υπέργηρη κυρία αναθυμόταν με χαρμολύπη τον αγαπημένο της ποιητή, τον οποίο είχε αντικρίσει πρώτη φορά μέσα από το λουλακί παράθυρο του πορνείου της κι έκτοτε δεν μπόρεσε να πάρει τα μάτια της ψυχής της από πάνω του.

Τίναξε ανεπαίσθητα το κεφάλι της με μια ελαφρά διέγερση, καθώς η λατρεμένη όψη την πλημμύρισε με την παροξυντική αίσθηση των χαμένων πόθων. Άπλωσε αργά το χέρι της, έπιασε από το κομοδίνο δίπλα της το μικρό ξύλινο κουτί, το καμωμένο από κέδρο του Λιβάνου, και το κράτησε για ώρα χαϊδεύοντας απαλά τα λαξευμένα αραβουργήματα που είχε σκαλίσει στην επιφάνειά του ο Χασάν, ο πρώτος υπηρέτης του βασιλιά Φαρούκ. Ο έκλυτος μαύρος ευνούχος ερχόταν πάντα στο πορνείο της πριν από την ιερή προσευχή της Παρασκευής για να ικανοποιήσει τον αγιάτρευτο έρωτα και το πάθος του για τα γεροδεμένα μελαψά αγόρια που εκείνη του προμήθευε από την Άνω Αίγυπτο.

Σηκώθηκε με κόπο απ' την πολυθρόνα της, έσιαξε το μαργαριταρένιο χτένι στα μαλλιά της και το τριανταφυλλί μεταξωτό μαντίλι στο λαιμό της και προχώρησε στο παράθυρο για να χαζέψει λιγάκι πίσω απ' τις άλικες βελούδινες κουρτίνες. Ώρα στάθηκε εκεί, ακίνητη μες στο σύθαμπο, με το βλέμμα καρφωμένο σε μια εικόνα που μόνο τα δικά της μάτια αντίκριζαν.

«Περιμένοντας τους Βαρβάρους...» μουρμούρισε ανεπαίσθητα τον τίτλο από το ποίημα του γερο-ποιητή.

Σφάλισε τις βαριές κουρτίνες και προχώρησε αργά μέχρι τη σερβάντα δίπλα στον τοίχο, άνοιξε το πρώτο συρτάρι κι έβγαλε μια μακριά φιλντισένια πίπα, γεμισμένη ήδη από την ψυχοκόρη της. Επέστρεψε κατόπιν στη θέση της, δίπλα στο μεγάλο ασημένιο κηροστάτη με τα αναμμένα κεριά. Κάθισε ξανά στην πολυθρόνα της και με μεγάλη δυσχέρεια, λόγω των τρεμάμενων χεριών της, κατάφερε ν' ανάψει την πίπα της ρουφώντας απολαυστικά τον καπνό. Ήταν η ώρα για το μυρωδάτο χασίς της Υεμένης. Και για το τετράδιο των σημειώσεών της, το ημερολόγιό της που φύλαγε καπλαντισμένο σε πετσά μαροκινό.

Άλλα τεχνάσματα πια δεν είχε για να επιστρέψει στις χαμένες μνήμες της. Μονάχα ετούτες της απόμειναν και οι στίχοι του λατρεμένου γερο-ποιητή, οι παντοτινοί συνοδοί στο μακρύ και πολυτάραχο ταξίδι της ζωής της, άλλοτε παρηγορητικά, άλλοτε γνωμικά, σχεδόν πάντα ηδονικά.

Αναστέναξε με το γλυκό άγχος της νοσταλγίας, πήρε μια δύσκολη, πνιγηρή ανάσα κι άνοιξε το δερματόδετο πολυκαιρισμένο σημειωματάριό της. Είχε καιρό να γράψει, μόνο διάβαζε, τα τρεμάμενα χέρια της δεν τη βοηθούσαν πια κι εκείνη δεν ήθελε να το λεκιάσει με γράμματα άτεχνα, με σκέψεις κατώτερες. Κάτω από το αδύναμο ωχρό φως των κεριών έριξε το βλέμμα της στην ξεθωριασμένη σελίδα κι άρχισε να διαβάζει με συγκίνηση το αριστούργημα του Κ. Π. Καβάφη:

Ιθάκη

*Σα βγεις στον πηγαιμό για την Ιθάκη,
να εύχεται να 'ναι μακρύς ο δρόμος,
γεμάτος περιπέτειες, γεμάτος γνώσεις.
Τους Λαιστρυγόνες και τους Κύκλωπας,
τον θυμωμένο Ποσειδώνα μη φοβάσαι,
τέτοια στον δρόμο σου ποτέ σου δεν θα βρεις,
αν μόν' η σκέψις σου υψηλή, αν εκλεκτή*

συγκίνησις το πνεῦμα και το σώμα σου αγγίζει.
Τους Λαιστρυγόνας και τους Κύκλωπας,
τον άγριο Ποσειδώνα δεν θα συναντήσεις,
αν δεν τους κουβανείς μες στην ψυχή σου,
αν η ψυχή σου δεν τους στήνει εμπρός σου.

Να εύχεται να 'ναι μακρύς ο δρόμος.
Πολλά τα καλοκαιρινά πρωιά να είναι
που με τι ευχαρίστησι, με τι χαρά
θα μπαίνεις σε λιμένας πρωτοειδωμένους·
να σταματήσεις σ' εμπορεία Φοινικικά,
και τες καλές πραγμάτειες ν' αποκτήσεις,
σεντέφια και κοράλλια, κεχριμπάρια κ' έβενους,
και ηδονικά μυρωδικά κάθε λογής,
όσο μπορείς πιο άφθονα ηδονικά μυρωδικά·
σε πόλεις Αιγυπτιακές πολλές να πας,
να μάθεις και να μάθεις απ' τους σπουδασμένους.

Πάντα στον νου σου να 'χεις την Ιθάκη.
Το φθάσιμον εκεί είν' ο προορισμός σου.
Αλλά μη βιάζεις το ταξίδι διόλου.
Καλλίτερα χρόνια πολλά να διαρκέσει·
και γέρος πια ν' αράξεις στο νησί,
πλούσιος με όσα κέρδισες στον δρόμο,
μη προσδοκώντας πλούτη να σε δώσει η Ιθάκη.

Η Ιθάκη σ' έδωσε τ' ωραίο ταξίδι.
Χωρίς αυτήν δεν θα 'βγαίνες στον δρόμο.
Άλλα δεν έχει να σε δώσει πια.

Κι αν πτωχική την βρεις, η Ιθάκη δεν σε γέλασε.
Έτσι σοφός που έγινες, με τόση πείρα,
ήδη θα το κατάλαβες η Ιθάκες τι σημαίνουν.

Δεν μπόρεσε παρακάτω.

Δε θέλησε.

Έκλεισε το σημειωματάριό της κι έπιασε να κοιτά με ματιά στοχαστική τη μορφή του μεγάλου Αλεξανδρινού που πλημμύριζε γύρω της το χώρο. Έτσι απόμεινε, με το δέρμα της νοτισμένο από τη ζεστή υγρασία, με την ψυχή της νοτισμένη από τις μνήμες των ηδονών, με τα μάτια της νοτισμένα από τη βαθιά συγκίνηση.

Όρα μετά, κάπως συνήλθε απ' τον γλυκό πόνο, χαμογέλασε ικανοποιημένη καθώς αναμέτρησησε ασυναίσθητα και το δικό της μακρύ ταξίδι και μουρμούρισε δυο κουβέντες που πλανήθηκαν για λίγο προτού σβήσουν μέσα στη γεμάτη βαριές μυρωδιές ατμόσφαιρα και στον πλανερό καπνό του χασίς: «Τι υπέροχη μέρα για να τελειώσει το ταξίδι. Τι θαυμάσιο βράδυ για να πεθάνει κανείς...»

Είχε καταλάβει από καιρό *η Ιθάκης τι σημαίνουν*.

ΠΡΩΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Αν δεν ήσουν επαγγελματίας γιατρός δε θα μπορούσες εύκολα να πιάσεις τη μυρωδιά του θανάτου. Ήταν πολύ νωρίς, δεν υπήρχε αποσύνθεση. Μόνο νεκρική ακαμψία και μια χλωμάδα απλωμένη στο λιπόσαρκο κορμί. Ωστόσο η νεκρή συμπλήρωνε αισίως –ή μάλλον όχι και τόσο αισίως πια– τα ενενήντα οχτώ χρόνια της, οπότε η ακαμψία από μόνη της δεν έλεγε και πολλά πράγματα. Σε συνδυασμό όμως με την έλλειψη αναπνοής και σφυγμού, κεληδούσε. Χώρα ο βαθυκόκκινος μουντός λεκές από το πηγμένο αίμα που είχε απλωθεί στο στήθος της υπερήλικης.

«Ενενήντα οχτώ χρόνων;» μουρμούρισε ελαφρώς έκπληκτος ο αστυνόμος του τμήματος ανθρωποκτονιών κοιτώντας το άψυχο κορμί. «Ανυπόμονος ο τύπος. Γιατί μπήκε στον κόπο να τη σκοτώσει; Γιατί δεν περίμενε απλώς λιγάκι;»

Έριξε μια ματιά γύρω του. Ένας ορυμαγδός διακοσμητικών γέμιζε το χώρο. Δεν υπήρχε σχεδόν ούτε εκατοστό ελεύθερης επιφάνειας. Πίνακες ζωγραφικής, ασημένια τασάκια, εβένινα αγαλματίδια, αφρικανικά ξυλόγλυπτα, κρουσάλλινα μπιμπελό κι ένας απροσδιόριστος αριθμός από σκίτσα και φωτογραφίες κάθε τεχνοτροπίας, θέματος και μεγέθους που όμως απεικόνιζαν την ίδια πάντα μορφή με τα στρογγυλά γυαλιά πάνω από την υπερμεγέθη, γαμψή μύτη.

«Ζούσε ολομόναχη», σχολίασε ο βοηθός του αστυνόμου κουνώντας μια αρμαθιά κλειδιά στα χέρια του.

«Ολομόναχη; Είχα την εντύπωση ότι κάποιος μας έφτιαξε τον καφέ της παρηγοριάς όταν φτάσαμε».

Ήταν το πρωί της 11ης Ιουλίου. Ο φόνος προσδιοριζόταν γύρω στα μεσάνυχτα της προηγούμενης μέρας, αλλά η υπηρετρία είχε βρει το πτώμα τα χαράματα, όταν επέστρεψε από την ολονυχτία στο μοναστήρι όπου συνήθιζε να πηγαίνει, και χωρίς να χάσει χρόνο ειδοποίησε την αστυνομία.

«Λοιπόν; Ποιος τον έφτιαξε;» ρώτησε ο αστυνόμος το βοηθό του και κοίταξε το ρολόι του ανυπόμονα.

«Η υπηρετριά της. Το θύμα δεν είχε άντρα ή παιδιά».

«Άλλους συγγενείς;»

«Κανέναν. Τουλάχιστον όχι εδώ στο σπίτι μαζί της. Ούτε στην Αθήνα».

«Μόνο η υπηρετρία λοιπόν».

«Ακριβώς. Μόνο η υπηρετρία. Την είχε σχεδόν υιοθετήσει. Μένει μαζί της τα τελευταία εξήντα χρόνια».

«Τα τελευταία εξήντα χρόνια; Χριστέ μου! Και για κατοικίδιο τι είχαν; Δεινόσαυρο;»

«Η κυρία δεν έβγαινε ποτέ. Τις απλές καθημερινές δουλειές, ψώνια, φάρμακα, πληρωμές λογαριασμών, τις αναλάμβανε η υπηρετρία. Τις άλλες ο δικηγόρος της».

«Ποιες άλλες; Ποιος δικηγόρος; Τι άλλες δουλειές μπορεί να είχε ένας άνθρωπος ενενήντα οχτώ χρόνων;»

«Οικονομικές. Μόνο το σπίτι και το οικόπεδο μεταφράζονται σε επταψήφιο ποσό. Και να σκεφτείτε πως τα κοσμήματα και τα έργα τέχνης που υπάρχουν εντός του ξεπερνούν την αξία του. Η εκλιπούσα διέθετε ανυπολόγιστη περιουσία. Κι ακριβώς εδώ είναι το μεγάλο ενδιαφέρον...» πρόσθεσε ο βοηθός αινιγματικά.

«Γιατί; Εσύ την κληρονομείς;»

«Όχι, αλλά, αν τη σκότωσαν για τα πολύτιμα κοσμήματα, γιατί δεν πήραν απολύτως τίποτα φεύγοντας; Μήπως γιατί απλώς... λέω απλώς... περιμένουν να τα κληρονομήσουν; Είνα μια υπόθεση...»

«Μάλλον βιαστική».

Ένας άντρας της Σήμανσης πλησίασε κι έβαλε τέλος στις σκέψεις τους παραδίδοντάς τους μια διαφανή πλαστική σακούλα. Μέσα της υπήρχε ένα ματωμένο στιλέτο με τρία πετράδια στη λαβή. Προτού τοποθετηθεί στη σακούλα, ήταν καρφωμένο στο στήθος της εκλιπούσης.

«Αξίζει δεκάδες χιλιάδες ευρώ», σχολίασε αμέσως ο βοηθός κοιτώντας το. «Τα πετράδια είναι πολύτιμοι λίθοι, δυο σμαράγδια κι ένα ρουμπίνι. Λαβή και κόψη από μασίφ χρυσό. Αιγυπτιακό», ολοκλήρωσε την εισήγησή του.

«Πώς ξέρεις τόσες λεπτομέρειες;» παραξενεύτηκε ο αστυνομός. «Μήπως το έχεις ξαναδεί;»

«Όχι! Απλώς βλέπω τα σύμβολα και τα σκαλίσματα εδώ, ανάμεσα στα πετράδια της λαβής. Για παράδειγμα, αυτός ο σταυρός με τη θηλιά στην πάνω κεραία του», εξήγησε δείχνοντάς του με το δάχτυλο, «είναι το αιγυπτιακό σύμβολο της ζωής».

Η ματιά του αστυνομού όμως δε στάθηκε στο σταυρό, επικέντρωσε στην απόληξη της λαβής του μαχαίριού από όπου εξέίχε ένα γυναικείο κεφάλι.

«Κι αυτό;»

«Ανήκει στην περίφημη Κλεοπάτρα», απάντησε ο βοηθός κι έπειτα συμπλήρωσε, δεδομένης της ιδιότητας του ανθρώπου που είχε απέναντί του, «το κεφάλι, όχι το μαχαίρι».

«Στην Κλεοπάτρα; Ποια Κλεοπάτρα; Τη γνωστή;»

«Ναι, τη βασίλισσα της Αιγύπτου».

«Τζάμπα η φήμη», κατέληξε ο αστυνομός κοιτώντας δύσθυμα τη μάλλον κακομούτσουνη μορφή.

Έδωσε τη σακούλα με το πολύτιμο στιλέτο στο βοηθό του κι έπειτα έστρεψε το βλέμμα του ξανά στη νεκρή γυναίκα που κειτόταν καταμεσής του σαλονιού, πάνω στο χειροποίητο περσικό χαλί.

«Είχε τον τρόπο της η γριά πάντως...» μουρμούρισε κοιτώντας την.

Η νεκρή ήταν γιορτινά ντυμένη, σαν να πέθαινε να κλείσει

ραντεβού με το χάρο. Βαμμένη, στολισμένη, αρωματισμένη. Γκριζα και λιγυστά πια τα μαλλιά της, μα χτενισμένα προσεκτικά και πιασμένα με μαργαριταρένιο χτένι. Της αμβροσίας τα αρώματα χυμένα πάνω της. Βαμμένο το πρόσωπο στην εντέλεια, παρόλο που το λιγυστό κοκκινάδι ήταν αδύνατο να κρύψει πλέον το υπόλευκο του θανάτου. Και με λαμπρά φορέματα ντυμένη· λευκά με περότεχνους φραμπαλάδες και μεταξωτό τριανταφυλλί μαντίλι στον ξασπρισμένο της λαιμό. Κοσμήματα φορτωμένα τα δάχτυλα, οι βραχίονες, το κεφάλι.

«Και το στήθος...» μονολόγησε ο αστυνόμες καθώς σκεφτόταν το ολόχρυσο μαχαίρι που βρέθηκε καρφωμένο ανάμεσα στους μαραμένους μαστούς της ηλικιωμένης.

Πλησίασε δυο βήματα ακόμη και κοίταξε προσεκτικότερα, χωρίς βεβαίως να αγγίξει κάτι για να μην αλλοιώσει τα στοιχεία. Ένα ρίγος ανατριχιαστικό τον διαπέρασε μόλις πρόσεξε καλύτερα το πρόσωπό της. Εκείνον, που είχε αντικρίσει δεκάδες πτώματα· κρανία πολτοποιημένα και πρόσωπα περασμένα από τη μηχανή του κιμά· ή απλώς ακίνητα κι ωχρά με απλωμένη πάνω τους την παγερή μάσκα του θανάτου και ζωγραφισμένη την απορία και τη δυσάρεστη έκπληξη της τελευταίας στιγμής.

Αλλά τέτοιο ύφος;

Ποτέ!

Όσο την παρατηρούσε, ολόένα και περισσότερο θαρρούσε πως αυτή η νεκρή έδινε παράσταση. Περιοδεία από τον άλλο κόσμο. Σαν να βρισκόταν σε ποιητικό αναλόγιο κι ετοιμαζόταν να απαγγείλει λουσμένη στο υποβλητικό φως των κεριών που μόλις λίγες ώρες πριν ήταν αναμμένα δίπλα της. Σοφή και ειρωνική η όψη της. Γαλήνια και προκλητική ταυτόχρονα. Άκαμπτη, αλλά εκφραστική, λες και η ψυχή της είχε παραμείνει μαζί με το κοκέτικο κορμί της εκεί, μέσα στο μισοσκότεινο δώμα. Κειτόταν πάνω στο περσικό χαλί νεκρή, αλλά γεμάτη υπερηφάνεια και, φυσικά, σιωπή.

«Ποιος είναι αυτός στα ντουβάρια;» ρώτησε το βοηθό του

παίρνοντας το ενοχλημένο βλέμμα του από το πτώμα της ηλίκιωμένης.

«Ο Καβάφης...»

«Ο άντρας της;»

«Ο μεγάλος Αλεξανδρινός ποιητής», απάντησε ο βοηθός, προσπαθώντας να κρύψει ένα σαρκαστικό χαμόγελο που ήταν βέβαιο πως θα του έκοβε τουλάχιστον πέντε ρεπό αν γινόταν αντιληπτό. «Το σπίτι είναι πλημμυρισμένο από τον Καβάφη», πρόσθεσε σοβαρά και για του λόγου το αληθές έσπρεψε κι αυτός το βλέμμα του στους τοίχους. «Ορίστε... παντού... φωτογραφίες και προσωπογραφίες του με κάρβουνο».

«Μμμ...» αρκέστηκε να σχολιάσει ο αστυνόμος, καθώς οι γνώσεις του περί ποιήσεως περιοριζόνταν στα ρεφρέν των τραγουδιών που μετέδιδαν όλη τη μέρα τα ραδιόφωνα του συρμού. «Αλλά...» πρόσθεσε επικεντρώνοντας τη ματιά του σε ένα άδειο κάδρο του τοίχου, «γιατί εδώ δεν υπάρχει καμιά φωτογραφία; Σκέτο κάδρο; Δεν είναι παράξενο;»

«Υπήρχε κάτι κι εκεί. Το πολύτιμο αιγυπτιακό ξιφίδιο που βρέθηκε καρφωμένο στο στήθος της γηραιάς κυρίας».

«Μόνο γηραιάς;» σχολίασε σαρκαστικά ο αστυνόμος. «Στο Κάιρο θα ψάχνουν ποια μούμια τούς λείπει».

«*Το γήραςμα του σώματος και της μορφής μου είναι πληγή από φρικτό μαχαίρι...*» μουρμούρισε συνεπαρμένος ο βοηθός, ο οποίος είχε τελειώσει τη Φιλοσοφική Σχολή της Αθήνας με άριστα, αλλά πρώτα η ανεργία και κατόπιν οι απλήρωτες ωρομισθίες συνέτριψαν τα ακαδημαϊκά όνειρά του και τον έσπρωξαν στο απονενομημένο διάβημα· το μπατσιλίκι.

«Ορίστε;»

«*Μελαγχολία του Ιάσονος Κλεάνδρου· ποιητού εν Κομμα-γηνή· 595 μετά Χριστόν*».

Ο αστυνόμος κοίταξε τον αλλοπαρμένο βοηθό του με ένα ιδιότυπο κράμα οργής, περιέργειας και λύπησης. Έβρισε την ατυχία του ενώ ταυτόχρονα σκεφτόταν πως τα πολλά διαβά-

σματα και τα πολλά πτυχία κάνουν στο μυαλό του ανθρώπου περισσότερη ζημιά απ' ό,τι πέντε αριστερά κρουσέ από επαγγελματία μποξέρ.

«Είναι τίτλος από ποίημα του Καβάφη. Το *πληγή από φοιητό μαχαίρι* είναι ένας στίχος του», εξήγησε καμαρώνοντας ο βοηθός. Το επόμενο δευτερόλεπτο βέβαια τσακίστηκε να αλλάξει στίλ καθώς πρόσεξε τη δυσφορία του ανωτέρου του στο ύψος της αυταρέσκειάς του. «Το πιο παράξενο όμως δεν είναι αυτό, αστυνόμε μου», συνέχισε προσηνής και ευδιάθετος.

«Και ποιο είναι; Ότι ο δολοφόνος άφησε το πολύτιμο μαχαίρι καρφωμένο πάνω στο πτώμα αντί να το πάρει μαζί του;»

«Όχι. Ότι μαζί με το πτώμα, άφησε κι αυτά», του είπε ο βοηθός κι έτεινε προς το μέρος του δυο τριμμένα, φαιά χαρτιά. «Το πρώτο βρέθηκε μέσα στην άδεια κορνίζα, στη θέση που ήταν τοποθετημένο το αιγυπτιακό ξιφίδιο. Πριν βεβαίως από τη δολοφονία. Το δεύτερο, πάνω στο πτώμα. Βρισκόταν κάτω από το δεξί χέρι της νεκρής. Φυσικά το πρώτο...»

«Χέσε το πρώτο στην κορνίζα. Δε μας ενδιαφέρει η διακόσμηση. Στο δεύτερο είναι το ζουμί. Σε αυτό που βρέθηκε επί του πτώματος».

Ο αστυνόμος με μια απότομη κίνηση άρπαξε το δεύτερο χαρτί από το χέρι του υφισταμένου του.

«Σημείωμα του δολοφόνου, ε; Α, χα!» φώναξε με ενθουσιασμό διαβλέποντας μια εύκολη και ταχύτατη διαλεύκανση του εγκλήματος. Ένα θρίαμβο που θα πρόσθετε επιτέλους ένα συν στην αξιοθρήνητη αστυνομική καριέρα του. Παρατήρησε το σημείωμα με ανυπόκριτο ενδιαφέρον που έφτανε στα όρια της θριαμβικής περιέργειας. «Το βρήκε η υπηρέτρια;» ρώτησε βιαστικά.

Ο βοηθός δεν πρόλαβε να απαντήσει καν. Ο αστυνόμος άρχισε να τη γυρεύει στρέφοντας το κεφάλι δεξιά αριστερά.

«Πώς τη λένε;»

«Ποια;»

«Την υπηρέτρια. Πώς τη λένε;»

«Αριάδνη, Αριάδνη Τσάκα! Και είναι κωφάλαλη. Αδύνατο να απαντήσει στις ερωτήσεις μας χωρίς βοήθεια από ειδικό ανακριτή που να μιλά τη νοηματική».

«Πού μπλέξαμε, γαμώ το κέρατό μου! Ακόμη κι ο μάρτυρας δεν μπορεί να μαρτυρήσει μέσα σ' αυτό το μπουρδέλο».

Ο αστυνόμος, θέλοντας και μη, έριξε πλέον όλη την προσοχή του στο φαιό χαρτί που κρατούσε στα χέρια του προσπαθώντας να διαβάσει και να ερμηνεύσει επιτόπου το δυσνόητο κείμενο που, ενδεχομένως, είχε γραφτεί από τα χέρια του δολοφόνου.

Στην τραχιά επιφάνεια ήταν απλωμένα κάτι γράμματα αινιγματικά, γεμάτα φιοριτούρες και περικοκλάδες. Χώρια κάτι μουτζούρες, διαγραφές και σημειώσεις στο περιθώριο, επίσης δυσνόητες. Τα κοίταξε όλα με ύφος πονηρό και σίγουρο στην αρχή, αλλά ο ενθουσιασμός του υποχωρούσε άρδην όσο προσπαθούσε να διαβάσει. Κάτι πήγε να ψελλίσει ύστερα από λίγο, αλλά σταμάτησε συνοφρυωμένος. Δεν έβγαζε νόημα. Συγκεκριμένα, δεν καταλάβαινε γρι από τα γραφόμενα. Δεν αντιλαμβανόταν τις προτάσεις. Δεν μπορούσε να ταιριάξει τις λέξεις. Δεν ξεχώριζε καν τα γράμματα, τα χαραγμένα με πένα και μελάνη σινική, τα καμωμένα με εξάισια καλλιγραφία.

«Τι διάολο;» αναρωτήθηκε στο τέλος σκυθρωπά κι απογοητευμένα. «Ούτε ο ουρολόγος μου δε γράφει έτσι».

ΔΕΥΤΕΡΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Καλημέρα...»

«Fuck off!»

Ο Νίκος Μάντης, ντετέκτιβ στη Βοστώνη επί είκοσι χρόνια και στην Αθήνα τον τελευταίο, δεν ήταν από τους ανθρώπους που θα μπορούσε κανείς να τους καλημερίσει πρόσχαρα οποιαδήποτε μέρα του χρόνου. Συγκεκριμένα, καμία μέρα του χρόνου· τουλάχιστον του πρόσφατου παρελθόντος. Η γραμμάτεις του η Ερμιόνη το ήξερε, αλλά το αγνοούσε συστηματικά. Ήταν το αγαπημένο στοίχημα με τον εαυτό της κάθε πρωί. Τον λίγο καιρό που βρισκόταν στη δούλεψη του Μάντη είχε καταφέρει κι είχε περιορίσει τις υβριστικές απαντήσεις του στις δύο εβδομαδιαίως κατά μέσο όρο.

Δυστυχώς...

Γιατί η πρόκληση στο συνοφρυωμένο αφεντικό αποτελούσε επωφελή τακτική της. Εισέπραττε το αναμενόμενο και επιδιωκόμενο υβρεολόγιο κι έπειτα περίμενε στωικά και απολύτως θεατρικά βάζοντας τα μούτρα της να ερμηνεύσουν *Μπουχάρα*· ήτοι, σπαρακτική πόζα, χυμένα στο πάτωμα. Μερικοί ανεπαίσθητοι λυγμοί βελτίωναν θεαματικά το προσδοκώμενο αποτέλεσμα. Σε λίγη ώρα ο υβριστής έβγαινε μετανοημένος και την άρχιζε στα κανακέματα. Τότε ήταν η στιγμή της δικαίωσής της. Μπορούσε να του ζητήσει ό,τι είχε σχεδιάσει και συνήθως λάμβανε θετικές απαντήσεις. Έτσι είχε εξασφαλίσει από έξιτρα άδειες μέχρι το δικαίωμα να χρεώνει το τηλέφωνο του γραφείου για τις μαραθώνιες συνδιαλέξεις με την Ντίνα, την παιδική της φίλη στο Σίντνεϊ. *Σιωπηλή πουτα-*

νιά ονόμαζε η Ερμιόνη την αξεπέραστη και πολλάκις δοκιμασμένη τεχνική της.

«Αν η γλώσσα κόκαλα δεν έχει και κόκαλα τσακίζει», συνήθιζε να λέει, «η φορτισμένη σιωπή ραγίζει τύμπανα, αορές και νεύρα».

Έτσι λοιπόν, σχεδόν κάθε πρωί, ανέμενε αγωνιούσα πλην απολύτως σιωπηλή τον Μάντη να εισέλθει στο γραφείο σκυθρωπός.

«Καλημέρα...» του κελαηδούσε με ένα αξεπέραστο μείγμα τσαχπινιάς και πονηράδας, γεμάτο υποσχέσεις για τη μέρα που μόλις άρχιζε.

Ο Μάντης σιχαινόταν τις υποσχέσεις παρεκτός και ήταν γραμμένες με ένα νούμερο και το όνομά του πάνω σε ένα ορθογώνιο χαρτί με λογότυπο τράπεζας. Η υπόσχεση μιας καλής μέρας δεν ενέπιπτε στη συγκεκριμένη κατηγορία: ή τον άφηνε αδιάφορο ή τον εκνεύριζε.

Πολύ σπάνια είχε κέφια το πρωί. Διέθετε παιδιόθεν μια απέχθεια για το φυσικό φως. Την ημέρα τη θεωρούσε αναγκαίο κακό, έκανε υπομονή και την ανεχόταν. Ζούσε κι ανέπνεε μόνο για το βράδυ, σαν τα τσακάλια, τις νυχτερίδες και τους πελάτες των κακόφημων μπαρ στην εκλεκτή ομήγυρη των οποίων ανήκε και ο ίδιος. Του άρεσε να κυκλοφορεί και να τριγυρίζει όλη τη νύχτα. Αραιά και πού, και μόνο αν ήταν απολύτως απαραίτητο, έπεφτε για ύπνο πριν καλημερίσει τους φουρνάρηδες.

Αυτό το ζεστό πρωινό της 14ης Ιουλίου, πιστός στις συνήθειές του, έφτασε γύρω στις έντεκα τσιτωμένος και κατηφής στο γραφείο ιδιωτικών ερευνών που διατηρούσε στο κέντρο της Αθήνας, γωνία Μενάνδρου και Σοφοκλέους, στον τέταρτο όροφο. Ακολούθησε το γνωστό πρωτόκολλο. Λεκτικός συνουσιασμός, καφές και μελέτη εφημερίδων για σχολαστική ενημέρωση.

Κατά τις έντεκα και τέταρτο τέλειωσε τη μελέτη του, έκλεισε την αθλητική εφημερίδα με τα ιπποδρομικά αποτελέσμα-

τα και κοίταξε το ντουβάρι απέναντι με βλέμμα ενορατικό και διάθεση φιλοσοφική.

«Γαμώ το φελέκι μου! “Μαύρη Αστραπή” και παπάρια. Η μαλακισμένη φοράδα είναι πιο καθυστερημένη κι από περίοδο σε εγκυμονούσα», κατέληξε δύσθυμα και πέταξε την αθλητική εφημερίδα στο καλάθι.

Οι ιπποδρομίες ήταν το πάθος του, ή μάλλον ένα από τα πάθη του, κι αυτό μαρτυρούσε η καθημερινή μελέτη των αθλητικών εφημερίδων απαραιτήτως κάθε πρωί. Τα υπόλοιπα θα μπορούσε κανείς να τα συμπεράνει εμμέσως πλην σαφώς. Άδεια μπουκάλια από ρούμι και μπέριμπον σε κάθε ντουλάπι, καταχώριση της ηλεκτρονικής διεύθυνσης www.bordelo.com στα αγαπημένα του υπολογιστή του, αριθμός διακεκριμένου μέλους στο καζίνο, και ως εκ τούτου πιστωτικές κάρτες που θύμιζαν είσοδο πολυκαταστήματος την πρώτη μέρα των εκπτώσεων και τραπεζικοί λογαριασμοί που θύμιζαν τα ράφια του εν λόγω καταστήματος στο τέλος της εκπωτικής περιόδου.

«Σκατά!» μονολόγησε δίνοντας ένα ρεσιτάλ οικονομίας περιγραφικού λόγου, όσον αφορά τη μέρα του. Και τη ζωή του εν γένει.

Είχε επιστρέψει στην Αθήνα πριν από ένα χρόνο αφού είχε ξοδέψει ένα σκασμό λεφτά και είκοσι χρόνια στην Αμερική, τη γη της επαγγελίας. Μόνο που για κείνον ο χαρακτηρισμός αποδείχτηκε κενό γράμμα.

«Η Αμερική είναι η χώρα των μεγάλων ευκαιριών», έλεγε χαμογελώντας πικρόχολα. «Ο καθένας μπορεί να κάνει μια μικρή περιουσία εκεί. Αρκεί βέβαια να έχει πάει με μια μεγάλη».

Εκείνος είχε φύγει στο τέλος της δεκαετίας του '80 για μεταπτυχιακά στην εγκληματολογία, με την καρδιά του γεμάτη όνειρα και το μυαλό του φουσκωμένο από τα αμερικανικά κόμικς που ρουφούσε ως νεανίας. Εγκαταστάθηκε στη Βοστώνη κι αφο-

σιώθηκε στην επιστήμη του ψυχής τε και σώματι. Η κατάσταση άλλαξε άρδην όταν το σώμα του βρέθηκε στο Λας Βέγκας, εκδρομή με το υπόλοιπο έτος της σχολής. Η ψυχή του φτερούγισε σαν άγγελος του Παραδείσου μπροστά από έναν κουλοχέρη, καθώς άκουγε μια αρμαθιά κέρματα να κουδουνίζουν πέφτοντας οικειοθελώς στα τρεμάμενα χέρια του. Μέχρι τότε ήταν το μόνο πράγμα που έπεσε άκοπα, αυθόρμητα κι εκούσια στην αγκαλιά του. Ως ήτο φυσικό, το γεγονός τον συγκλόνησε και η εξέλιξή του υπήρξε αλματώδης. Νέο πεδίο δόξης λαμπρό ανοίχθηκε μπροστά του. Από τον κουλοχέρη βρέθηκε στο πράσινο τραπέζι του μπλακ τζακ κι από εκεί στη σοκολατένια αγκαλιά μιας Κουβανέζας πόρνης.

«That's it», που λέγανε και οι καινούργιοι συμπατριώτες του.

Οι συνθήκες του απέκτησαν πλέον νέο περιεχόμενο. Έκτοτε η επιστήμη της εγκληματολογίας πέρασε από το στάδιο της θεωρίας στο επίπεδο της πρακτικής εφαρμογής, ενώ εφεξής ο ντετέκτιβ Nick Mantis θα περνούσε καθημερινώς κι αδιαλείπτως πόρτες χαρτοπαικτικών λεσχών και εξωτικών μπορντέλων, συνδυάζοντας δουλειά και διασκέδαση. Το τερπνόν μετά του ωφελίμου ήταν το δικό του πατριωτικό τοιπάτο στη χώρα που απογείωσε την επιστήμη του σλόγκαν. Βεβαίως έκοψε μαχαίρι και τις σπουδές, συνειδητοποιώντας πως το να διακονείς την επιστήμη και ταυτοχρόνως μια Κουβανέζα πόρνη ήταν μάλλον ασύμβατο ηθικώς και σίγουρα αδύνατο οικονομικώς. Ως εκ τούτου, παράτησε τις σπουδές και άνοιξε το γραφείο ιδιωτικών ερευνών. Καλά τα πήγαινε, παράπονο δεν είχε, η ζωή του κυλούσε παρέα με ρυάκια αίματος, ποτάμια αλκοόλ και υγρά από τις αντιφρονούσες κρεολές του συντρόφου Κάστρο.

Δυο σημάδια μόνο λέκιασαν το απέραντο κόκκινο της παθιασμένης ζωής του. Για το πρώτο έφταιγε εξ ολοκλήρου εκείνος. Ένα πρωινό, τύφλα από το μεθύσι της προηγούμενης νύχτας, πέρασε τρεκλίζοντας τα σκαλιά του δημαρχείου της Βοστώνης και πρόφερε τραυλίζοντας μπροστά σε δυο μάρτυρες τα απευ-

κταία λόγια : «μέ... μέ... μέχρι να μας χω... χω... χωρίσει ο θάνατος». Αν και λιώμα απ' το ρούμι, κράτησε την υπόσχεσή του στο ακέραιο. Η Λιζ, η γυναίκα του, βρέθηκε νεκρή στο διαμέρισμά τους πριν από δεκατρείς μήνες κάτω από αδιευκρίνιστες και ελαφρώς ύποπτες, για την αμερικανική αστυνομία, συνθήκες.

Ένα μήνα αργότερα, ο Nick απαλλάχθηκε από τις υποψίες λόγω αμφιβολιών και ξανάγινε εκ νέου Νίκος. Παράτησε τα πάντα στην Αμερική και επέστρεψε στην πατρώα γη παίρνοντας μαζί και τον αδελφό του.

Αυτός, ο Δημήτρης Μάντης, ήταν το δεύτερο μελανό σημάδι που σκοτεινίαζε τη ζωή του Νίκου, παρόλο που δεν έφερνε καμιά ευθύνη για την επαχθή κατάστασή του. Επίσης ήταν η υποσυνείδητη αιτία που σιχαινόταν τις συναισθηματικές περιπέτειες με τις γυναίκες.

Το κουνδούνισμα στον ανοιχτό υπολογιστή τον επανέφερε στον ενεστώτα χρόνο. Άνοιξε το email γεμάτος περιέργεια. Εδώ κι έξι μήνες τα μόνα μηνύματα που έπαιρνε ήταν διαφημιστικά πορνογραφικών ιστοσελίδων και τραπεζικών υπηρεσιών· ήταν ιδανικός πελάτης και για τα δύο.

Η αδιαφορία του εξανεμίστηκε μόλις είδε την οθόνη. Τα κοκκινισμένα μάτια του ανοιγόκλεισαν απορημένα. Η διεύθυνση αποστολής δεν του έλεγε τίποτα, την έβλεπε πρώτη φορά.

«Ερμιόνη!» φώναξε έπειτα από λίγο.

«Φωνάξατε;»

«Μου κάνεις πλάκες;»

«Γιατί το λέτε;»

«Γι' αυτό...» είπε κι έδειξε με ένα ανεπαίσθητο κούνημα της κεφαλής την οθόνη του υπολογιστή.

Η Ερμιόνη πλησίασε ρίχνοντας μια αδιάφορη ματιά. Ήταν πεπεισμένη πως κάποιο gay site θα επέλεξε πάλι το αφεντικό της για πελάτη, φέρνοντάς τον στα πρόθυρα του εγκεφαλικού

μόλις θα έβλεπε τις προσφερόμενες υπηρεσίες. Είχε ξανασυμβεί, κι ο Μάντης είχε γίνει έξαλλος, πιστεύοντας πως η γραμματέας του γέμιζε τις κενές ώρες της κάνοντας χαβαλέ μαζί του.

«Χριστέ μου...» έκανε τρομαγμένη, φέροντας το χέρι της στο χάσκον από την έκπληξη στόμα της. «Τι είναι αυτό;» αναρωτήθηκε κοιτώντας την οθόνη του υπολογιστή.

«Κόψε το δούλεμα. Εσύ το έστειλες; Λέγε!»

«Όχι, σας ορκίζομαι. Μη σώσω να ξαναμιλήσω με Σίντνεϊ».

Παραδόξως πώς, η προσωποποίηση της δυσπιστίας, ονόματι Νίκος Μάντης, την πίστεψε με την πρώτη. Την έδωσε κακήν κακώς και κοίταξε την οθόνη με μάτια που θα μπορούσαν να συναγωνιστούν τη φυσιογνωμία του αγαπημένου του ήρωα, του Δόκτορος Φου Μαν Τσου.

3

Στην οροφή του τζίπ θα μπορούσες να ψήσεις αυγό σε μισό λεπτό. Όλα άχνιζαν σαν να έβραζαν από κάτω τους τα καζάνια της κόλασης. Γύμνια, νέκρα και τσουρούφλισμα. Καλοκαίρι στο Σινά.

Ο κλιματισμός του αυτοκινήτου δυσκολευόταν να κρατήσει τον μεταλλικό κλωβό του οχήματος δροσερό και ο Ιάσων Βράνης δυσκολευόταν να αναπνεύσει. Βρισκόταν σε πλήρη αντίθεση με τον περιβάλλοντα χώρο. Έξω η απίστευτη ξεραίλα στα γρανιτένια βουνά εκατέρωθεν του στενού δύσβατου δρόμου, ενώ μέσα ο ίδιος θύμιζε τη Νεκρά Θάλασσα. Ο αλμυρός ιδρώτας έτρεχε ποτάμι πάνω στο γέρικο κορμί του καθώς συμπλήρωνε ήδη μια ώρα κλεισμένος μέσα σε αυτό το κινούμενο κρεματόριο.

«Σαν Εβραίος στον προθάλαμο του Άουσβιτς», μονολόγησε

μειδιώντας από το μαύρο χιούμορ καθώς σκέφτηκε τον κατοχικό ισραηλινό στρατό που είχε καταλάβει την περιοχή στις αρχές της δεκαετίας του 1970 μετά τον Πόλεμο των Έξι Ημερών.

Κοίταγε ανέκφραστος το Όρος Χωρήβ στο βάθος και σκεφτόταν τον Μωυσή να σκαρφαλώνει γεμάτος θείο σεβασμό και τσουρουφλισμένες πατούσες για να παραλάβει το Νόμο από τον ίδιο τον Θεό Αυτοπροσώπως.

Σιγά το θαύμα. Οποιοσδήποτε κι αν αναγκαζόταν να ανεβεί με τα πόδια αυτό το βουνό με σαράντα οχτώ βαθμούς υπό σκιά, θα Τον συναντούσε Αυτοπροσώπως μέχρι να πεις κύμινο.

Όταν φάνηκε στο βάθος του στενού περάσματος το μοναστήρι, στριμωγμένο ανάμεσα στα δυο γρανιτένια, σχεδόν κάθετα τοιχώματα, αναστέναξε με ανακούφιση. Δεν έβλεπε την ώρα να πάρει μια ανάσα κάτω από τα ψηλά κυπαρίσσια του κήπου μπροστά στην είσοδο κι έπειτα να αποσυρθεί στο ειδικό δωμάτιο του ξενώνα που του ετοίμαζαν πάντα κατά τις τακτικές επισκέψεις του.

Εφαπτόμενο του περιμετρικού οχυρώματος, με δυο μέτρα χοντρό τοίχο, το συγκεκριμένο δωμάτιο διατηρούσε προίκα από την ψύχρα της προηγούμενης βραδιάς μια θερμοκρασία γύρω στους 30 βαθμούς Κελσίου, όση κι αν ήταν η κάψα στον περιβάλλοντα χώρο. Δεν μπορούσε να συναγωνιστεί ένα ισχυρό κλιματιστικό 24.000 BTU, αλλά, μπροστά στην κόλαση που επικρατούσε τα μεσημέρια στην περιοχή του Νότιου Σινά, έμοιαζε με παράδεισο.

Μόλις το τζιπ σταμάτησε σηκώνοντας έναν ορυμαγδό σκόνης, ο Βράνης φόρεσε τον ψάθινο παναμά του για να προστατεύσει το φαλακρό κρανίο του, έπιασε τη λαβή της πόρτας και στάθηκε ακίνητος. Τα λεπτά κυλούσαν αλλά δεν έλεγε να το πάρει απόφαση και να βγει από τον ορθογώνιο σωρό της σκόνης που μόλις μία ώρα πριν θύμιζε αυτοκίνητο.

Όλοι θέλουν να πάνε στον παράδεισο, αλλά κανείς δε βιάζεται, σκεφτόταν βράζοντας στο ζουμί του.

4

From: client@gmail.com
To: mantis@yahoo.com
Subject: Kallergi

*Πανδύρα Καθ'ἑρην
20.000 ευρώ*

«Τι διάλογο θέλουν; Να τα πάρουν ή να τα δώσουν;» μονολόγησε ο Μάντης κοιτώντας την οθόνη του υπολογιστή και μην μπορώντας να καταλάβει περί τίνος επρόκειτο. «Είκοσι χιλιάδες ευρώ... Πάνω από είκοσι πέντε χιλιάδες δολάρια», έκανε την αυτόματη μετατροπή για να συνειδητοποιήσει καλύτερα το ποσό. «Με αυτά τα λεφτά θα μπορούσα να πληρώσω όλα τα έξοδα της κλινικής για ένα χρόνο και πάλι να μου μείνουν αρκετά για να καταφέρω να γλιτώσω και τη δική μου εισαγωγή», μονολόγησε στο τέλος σκεπτόμενος τα ποσά που χρωστούσε δεξιά κι αριστερά και τον πιθανότερο τρόπο αποπληρωμής· το κρανίο του ανοιγμένο.

Σηκώθηκε κι άνοιξε κατά σειρά, πρώτα το ψυγείο κι έπειτα μια παγωμένη Bud, ένα από τα κατάλοιπα του αμερικανικού ονείρου που έσβησε τόσο άδοξα. Άναψε ένα από τα τελευταία Cohiba, κατάλοιπο κι αυτό του απολεσθέντος κουβανέζικου παραδείσου, κι άραξε κάτω από το κλιματιστικό σκεπτόμενος τι πιθανότητες είχε να ρεφάρει το βράδυ στο παράνομο μπλακ τζακ ποντάροντας τα τελευταία του εκατόν είκοσι ευρώ.

Η σκέψη του ελεεινού ποσού που κατείχε, σε σύγκριση με αυτό που διάβασε πριν από λίγο, τον έκανε να σηκωθεί και να ξαναρίξει μια ματιά στην οθόνη. Το μήνυμα τον έτρωγε και τον έσπρωχνε να αναρωτιέται παραξενεμένος ποια διάλογο ήταν αυτή η τύπισσα και γιατί το όνομά της συνοδευόταν από ένα

τέτοιο απίθανο νούμερο. Απόμεινε να το κοιτάζει κάνα τέταρτο. Ή μάλλον δεν το κοίταζε. Το ονειρευόταν. Κι έπειτα το έψαξε καλού κακού. Είκοσι χιλιάδες ευρώ στην κατάστασή του ήταν σωτήρια. Άξιζε να ρισκάρει λίγο από τον επαγγελματικό του χρόνο. Εξάλλου δεν ήξερε και τι να τον κάνει.

Πληκτρολόγησε το όνομα σε καμιά δεκαριά εγχώριες κι αλλοδαπές μηχανές αναζήτησης, αλλά το αποτέλεσμα ήταν απογοητευτικό. Τα ίδια απογοητευτικά αποτελέσματα απέφεραν και οι αναζητήσεις στο Facebook, στις μηχανές αναγνώρισης τηλεφώνων, στα δημοτολόγια του Δήμου Αθηναίων καθώς και στις εκλογικές λίστες του Υπουργείου Εσωτερικών. Τζίφος.

«Κανείς δε δίνει τόσα λεφτά ανακοινώνοντάς το με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο», μονολόγησε κουρασμένα ύστερα από λίγο, καταλήγοντας πως μάλλον πρόκειται για κακόγουστη φάρσα.

Παράτησε τον υπολογιστή και τις μάταιες ελπίδες. Έχανε το χρόνο του ενώ είχε να ασχοληθεί με εξαιρετικά επείγουσες υποθέσεις. Συγκεκριμένα πεινούσε. Είχε να βάλει κάτι στο στόμα του από την προηγούμενη μέρα. Αν εξαιρέσουμε βεβαίως καμιά εξηνταριά τσιγάρα και μια ντουζίνα βρισίδια μετά την ψεισινή χασούρα στο μπλακ τζακ. Κατά τα λοιπά ήταν με δυο σκέτους καφέδες· έναν τα χαράματα πριν κοιμηθεί κι έναν από τα χέρια της Ερμιόνης όταν έφτασε στο γραφείο.

Ένιωσε το γουργουρητό στο στομάχι του. Έπρεπε να του ρίξει κάτι μέσα. Σκέφτηκε τα *Πρόζακ* σχεδόν με νοσταλγία. Αλλά είχε ορκιστεί στον αδελφό του τον Δημήτρη να μην τα ξαναβάλει στο στόμα του. Πάνω στο αεροπλάνο της επιστροφής από την Αμερική υποσχέθηκε να αφήσει τουλάχιστον κάποιες από τις κακές συνήθειες που είχε αποκτήσει εκεί. Τζόγος και πόρνες ήταν υπεράνω των δυνάμεών του. Κι έτσι παράτησε τα αντικαταθλιπτικά. Ούτως ή άλλως, εκεί που είχαν φτάσει οι τιμές, κόστιζαν πιο πολύ από τα φιξάκια του πεζοδρομίου.

«Πάω στο *Αλί Μπαμπά* να τσιμπήσω κάτι. Αν με ζητήσουν,

θα γυρίσω σε κάνα μισάωρο», πέταξε στη γραμματέα του λίγο προτού ανοίξει την πόρτα.

Δεν πρόλαβε να βγει. Το κουδούνισμα ακούστηκε καθαρά από το γραφείο του. Ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Στάθηκε μετέωρος στο άνοιγμα της πόρτας. Μέσα του πάλευαν η αίσθηση καθήκοντος και η αίσθηση της πείνας. Ο αγώνας ήταν αμφίροπος.

«Να τηλεφωνήσω να σας τα φέρουν εδώ;»

«Ένα Μπαμπά Γκανούς, ένα κουσκούς με κοτόπουλο και μια πίτα με κουνιά και κόλιαντρο. Χωρίς σκόρδο», της πέταξε κι εξαφανίστηκε στο γραφείο του.

Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα διάβαζε εμβρόντητος το νέο μήνυμα που μόλις είχε φτάσει στον υπολογιστή του.

«Έχει πλάκα να είναι αλήθεια...» μουρμούρισε εκστασιασμένος.

5

Ο βεδουίνος που οδηγούσε το σκονισμένο όχημα του Βράνη έτρεξε απτόητος, από το λιοπύρι, και πιάνοντας το καυτό μέταλλο της κλειδωνιάς άνοιξε αποφασιστικά την πίσω δεξιά πόρτα, χωρίς να αλλοιώσει το πρόσωπό του μήτε μια τόση δα γκριμάτσα. Ο Βράνης βγήκε και με γρήγορα βήματα διέσχισε τον κήπο της μονής και προχώρησε προς την πλαϊνή είσοδο δίπλα από τη *Ζεματίστρα*, το χώρο πάνω από την παλιά αμπαρωμένη πορτάρα του τείχους από όπου παλιά έριχναν το ξεματιστό λάδι στους επίδοξους πολιορκητές του μοναστηριού-οχυρού.

Τζάμπα τόσο λάδι. Κι ο σκέτος αέρας του Σινά κάνει μια

χαρά τη δουλειά, σκέφτηκε ο Βράνης καθώς ένιωθε τα πνευμόνια του να γίνονται φλαμπέ σε κάθε εισπνοή του.

Δεν κινδύνευε βεβαίως άμεσα, είχε συνηθίσει τόσα χρόνια την κάψα. Λίγο το καυτό κλίμα και λίγο το φαινόμενο του θερμοκηπίου, που επέτεινε τώρα τελευταία το πρόβλημα, είχε αποδεχθεί πως θα ζούσε μόνιμα σαν να ήταν βουτηγμένος σε καυτό τηγανόλαδο.

Παρ' όλα αυτά ένιωθε ευγνώμων. Για όλους· για τούτο τον αφιλόξενο κι απόκοσμο τόπο, για τους βεδουίνους της Γκεμπελίας που τον αγκάλιασαν και τον στήριξαν τον πρώτο δύσκολο καιρό, αλλά κυρίως και πρώτα απ' όλα για τους μοναχούς του Σινά και το ιστορικό κτίριο που του πρόσφερε καταφυγή και σκέπη όταν τις χρειαζόταν απελπισμένα.

Το μοναστήρι της Αγίας Αικατερίνης του Σινά, που ιδρύθηκε από τον αυτοκράτορα Ιουστινιανό τον 6ο αιώνα, στο σημείο ακριβώς όπου υποτίθεται πως βρισκόταν η Φλεγόμενη Βάτος, στους πρόποδες του ιερού Όρους Χωρήβ, όπου υποτίθεται επίσης ότι ο Μωυσής παρέλαβε τις Εντολές του Θεού, αποτελούσε για τον Ιάσονα Βράνη το δεύτερο σπίτι του τις τελευταίες πέντε δεκαετίες.

Εδώ είχε καταφύγει το 1951 μετά το τρομερό γεγονός που άλλαξε τη ζωή του καθοριστικά και διά παντός. Κάθε φορά που περνούσε τη μικρή είσοδο που οδηγούσε στην περιτειχισμένη αυλή του μοναστηριού, μα κάθε φορά, ο νους του έτρεχε πίσω στον πρώτο καιρό, στις πρώτες οδυνηρές μέρες της άφιξής του. Τότε που είχε φτάσει σε τούτο τον άγριο και αφιλόξενο τόπο κυνηγημένος. Από το φόβο, από τις ενοχές και από την αιγυπτιακή αστυνομία που εξαπέλυσε ολόκληρο ανθρωποκυνηγητό στην Αλεξάνδρεια, στο Κάιρο και στο Πορτ Σάιντ.

Τον πρώτο καιρό έζησε μαζί με το βοηθητικό προσωπικό της μονής, τους βεδουίνους της Γκεμπελίας, διακονώντας ακούραστα το μοναστήρι και προσπαθώντας διά της οδυνηρής χειρωνακτικής εργασίας να εξιλεωθεί από το τρανό κρίμα του.

Του πήρε δέκα ολόκληρα χρόνια.

Αμέσως μετά, κι αφού το αξιόποινο γεγονός ξεχάστηκε εντελώς, ξέθαψε τα χρυσά κοσμήματα που είχε κρύψει σε μια παρατημένη σκίτη ερημίτη ψηλά στην κορυφή της Αγίας Επιστήμης και αγόρασε μια μεγάλη έκταση που φιλοξενούσε κάποτε τα ερείπια μιας παλιάς Καθολικής ιεραποστολής που δε φτούρησε στην περιοχή ακριβώς επειδή ήταν Καθολική. Η έκταση βρισκόταν εξήντα χιλιόμετρα νοτιότερα του ορθόδοξου μοναστηριού της Αγίας Αικατερίνης, στο τέλος της μικρής μακρόστενης κοιλάδας *Ουάντι Ελ-Ντιρ*. Επάνδρωσε το κτήμα με τους πιστούς του βεδουίνους καλλιεργώντας ό,τι μπορούσε να καλλιεργηθεί και εκτρέφοντας ό,τι μπορούσε να εκτραφεί, ενώ ταυτόχρονα αναστήλωσε τα παλιά ερειπωμένα κτίσματα και φιλοξενούσε φημισμένους τεχνίτες από την Αίγυπτο και ολόκληρη τη Μέση Ανατολή κάθε φορά που κάποιο σημαντικό κειμήλιο, ψηφιδωτό, χειρόγραφο ή σκεύος του μοναστηριού χρειαζόταν φροντίδα για να αντέξει στο χρόνο. Καιρό τώρα πρόσφερε αυτή την υπηρεσία εντελώς δωρεάν μαζί με τις τακτικές εισφορές του, γι' αυτό και είχε αναγορευτεί σε μεγάλο ευεργέτη της μονής.

Έτσι, κάθε φορά που την επισκεπτόταν, και την επισκεπτόταν πολύ τακτικά, είχε στη διάθεσή του το καλύτερο δώμα του ξενώνα.

«Καλώς όρισες... Καλώς όρισες», φώναξε ο καλόγερος της εξώπορτας κι έφτασε κοντά του τρεχάτος, κρατώντας στα χέρια ένα μουσκεμένο βαμβακερό ύφασμα για να δροσιστεί το φλογισμένο δέρμα του Βράνη.

Με μια κίνηση του χεριού του εκείνος άρπαξε το βρεμένο πανί και, βγάζοντας τον παναμά από το κεφάλι, τύλιξε το κατακόκκινο κρανίο του ψύχοντας τον κοχλάζοντα εγκέφαλό του.

Τύφλα να 'χει η Φλεγόμενη Βάτος. Αν κάτσω λίγο ακόμη στον ήλιο, είναι ικανοί να κάνουν το κεφάλι μου ιερό προσκύνημα, σκέφτηκε καθώς ανακουφιζόταν από τη θερμη.

Πετώντας ένα χαιρετισμό κι ένα ευχαριστώ μέσα από τα κλειστά του χείλη, άρχισε να βαδίζει γρήγορα κατά το σκιερό στεγασμένο πρόθυλο του ξενώνα. Λαχταρούσε δροσιά, ησυχία και ανάπαυση. Χρειαζόταν ξεκούραση. Το βράδυ θα ξενυχτούσε, καθώς η δουλειά που τον έφερε στη μονή έπρεπε να τελειώσει πριν ξημερώσει και ο καυτός ήλιος του Σινά σκάσει μύτη.

Οι τελευταίες λέξεις που μουρμούρισε προτού τον πάρει ο ύπνος θύμιζαν όραμα ασκητή, ερημίτη, από αυτούς που καρποφορούσε κατά εκατοντάδες ετούτος ο ξερότοπος.

«Ο Μωυσής λύνων το υπόδημα προ της Βάτου...»

Γι' αυτό το κειμήλιο είχε έρθει.

Ύστερα από τέσσερις ευτελείς υποθέσεις μέσα σε έναν ολόκληρο χρόνο, ο κυνικός ντετέκτιβ Νίκος Μάντης βρίσκεται αντιμέτωπος με δυο σημαντικές προκλήσεις: τον ποινικά σκηνοθετημένο φόνο μιας εκκεντρικής υπερήλικης, λάτριδος του Κωνσταντίνου Καβάφη, και τη συνάντησή του με το δόκτορα Ξενοφώντα Δαρείο, Αλεξανδρινό αρχαιολόγο, παθιασμένο καβαφιστή και πρώην καθηγητή στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης. Ο τελευταίος συγκεντρώνει πάνω του ό,τι ακριβώς σιχαίνεται ο Μάντης: είναι μορφωμένος, μυστηριώδης, απόκοσμος και, κυρίως, ομοφυλόφιλος.

Καθώς στην Αθήνα και την Αλεξάνδρεια οι καβαφικοί φόνοι διαδέχονται ο ένας τον άλλο σαν μια θλιβερή γραμμή κεριών σβησμένων, οι δυο αλλόκοτοι συνεργάτες αποδύονται σ' ένα ασθματικό κυνηγητό, προκειμένου να ανακαλύψουν πρώτοι το μυστικό που φυλάσσει πεισματικά η αινιγματική Λέσχη της Ιθάκης και να λύσουν μια ιεροτελεστική ακολουθία εγκλημάτων, νιώθοντας στο πετσί τους τους στίχους του λατρεμένου ποιητή:

*Δεν θέλω να γυρίσω να μη δω και φρίξω
τι γρήγορα που η σκοτεινή γραμμή μακραίνει,
τι γρήγορα που τα σβυστά κεριά πληθαίνουν.*

CRIME

www.psichogios.gr/crime

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-982-1

9 789604 969821

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 11699